

5. Moet, in het licht van artikel 59 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht, de TRIPS-Overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom (PB L 336 van 21 november 1994), gesloten in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) en in werking getreden op 1 januari 1996 dus na de inwerkingtreding van de communautaire Overeenkomst van 1993, aldus worden uitgelegd, dat haar bepalingen betreffende de regeling voor gelijklopende wijnbenamingen worden toegepast in de plaats van die van de communautaire Overeenkomst van 1993 in geval van onverenigbaarheid tussen beide, gezien de identiteit van de partijen bij de twee overeenkomsten?
6. Moeten de artikelen 22 tot en met 24 van de derde afdeling van bijlage C bij de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), die de op 1 januari 1996 in werking getreden TRIPS-Overeenkomst bevat (PB 1994, L 336), in tegenwoordigheid van twee gelijklopende benamingen voor wijnen, geproduceerd in twee verschillende landen die partij zijn bij de TRIPS-Overeenkomst (zowel wanneer de gelijklopendheid betrekking heeft op twee geografische benamingen die worden gebruikt in beide landen die partij zijn bij de Overeenkomst, als wanneer zij betrekking heeft op een geografische benaming van een land dat partij is bij de Overeenkomst en de gelijklopende benaming voor een wijnstok die traditioneel wordt geteeld in een ander land dat partij is bij de Overeenkomst) aldus worden uitgelegd, dat beide benamingen in de toekomst verder kunnen worden gebruikt, mits zij in het verleden door de respectieve producenten zijn gebruikt, hetzij te goeder trouw, hetzij gedurende minstens tien jaar vóór 15 april 1994 (artikel 24, lid 4), en iedere benaming duidelijk het land of het gebied of de zone aangeeft”.

tion Security GmbH & Co. KG, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Mag bij de beantwoording van de vraag of in het geval van verlening van een nieuwe opdracht sprake is van overgang van een onderneming in de zin van artikel 1 van richtlijn 2001/23/EG onafhankelijk van de kwestie van de eigendomsverhoudingen in het kader van een globale beoordeling als voorwaarde voor een overgang van de bedrijfsmiddelen van de oorspronkelijke op de nieuwe opdrachtnemer worden gesteld, dat de bedrijfsmiddelen voor gebruik voor eigen rekening ('zur eigenwirtschaftlichen Nutzung') zijn overgedragen? Is het voor een bevestigend antwoord op de vraag of de bedrijfsmiddelen zijn overgegaan, noodzakelijk dat de opdrachtnemer de bevoegdheid is verleend, naar eigen bedrijfseconomische inzichten over de wijze van gebruik van de bedrijfsmiddelen te beslissen? Maakt het daarom verschil of de opdrachtnemer deze diensten „aan” of „met” de bedrijfsmiddelen van de opdrachtgever verricht?
2. Ingeval het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt:
 - a) Is er geen sprake meer van bedrijfsmiddelen voor gebruik voor eigen rekening indien de opdrachtgever deze slechts voor gebruik beschikbaar stelt aan de opdrachtnemer en hij het onderhoud, met inbegrip van de daarmee verbonden kosten, voor zijn rekening neemt?
 - b) Is er sprake van gebruik voor eigen rekening door de opdrachtnemer indien hij bij de passagierscontrole op luchthavens de door de opdrachtgever hiertoe ter beschikking gestelde detectorpoorten, handdetectoren en doorlichtingsapparatuur gebruikt?

Verzoek van het Arbeitsgericht Düsseldorf van 5 mei 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Gül Demir, enerzijds, en Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Duitsland) en Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG, anderzijds

(Zaak C-233/04)

(2004/C 201/20)

Het Arbeitsgericht Düsseldorf heeft bij beschikking van 5 mei 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 juni 2004, in het geding tussen Gül Demir, enerzijds, en Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Duitsland) en Kötter Avia-

Beroep, op 4 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-235/04)

(2004/C 201/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 juni 2004 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. M. van Beek en G. Valero Jordana als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾, door naar aantal en oppervlakte onvoldoende gebieden als specialebeschermingszones aan te wijzen om aan alle in bijlage I bij de richtlijn genoemde vogelsoorten alsmede aan alle niet in die bijlage I genoemde trekvogelsoorten bescherming te bieden;
2. het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 79/409/EEG legt de lidstaten een specifieke verplichting op om gebieden aan te wijzen als „specialebeschermingszones” (SBZ) voor de daadwerkelijke instandhouding van de in bijlage I bij die richtlijn genoemde soorten en van de andere geregeld voorkomende trekvogels opdat deze soorten daar waar zij nu voorkomen, kunnen voortbestaan en zich kunnen voortplanten. Die verplichting heeft op zijn minst betrekking op alle naar aantal en oppervlakte voor de instandhouding van de betrokken soorten meest geschikte gebieden, waarbij rekening wordt gehouden met hun beschermingsbehoeften. Welk aantal SBZ's voldoende is, wordt aan de hand van het nagestreefde doel bepaald.

De lidstaten beschikken over een zekere beoordelingsmarge bij de bepaling van de gebieden die het best beantwoorden aan de in artikel 4 van de richtlijn gestelde eisen, maar moeten hun beoordeling uitsluitend op wetenschappelijke ornithologische criteria baseren. Van alle beschikbare referenties is de lijst van de voor vogels belangrijke gebieden (Important Bird Areas, IBA), die in 1998 door de Sociedad Española de Ornitología is opgesteld (SEO/Birdlife 98-lijst), voor Spanje de best gedocumenteerde en nauwkeurigste referentie voor de bepaling van de gebieden die voor de instandhouding, en met name voor het voortbestaan en de voortplanting van de belangrijke soorten het meest geschikt zijn. Die lijst is gebaseerd op uitgebalancerte ornithologische criteria aan de hand waarvan kan worden bepaald welke plaatsen het meest geschikt zijn voor de instandhouding van alle in bijlage I genoemde soorten en andere trekvogelsoorten, en wijst de belangrijkste vogelbeschermingsgebieden in Spanje aan.

Uit de vergelijking van de gegevens van de SEO/Birdlife-lijst met de door het Koninkrijk Spanje aangewezen specialebeschermingszones, zowel wat het gehele Spaanse grondgebied betreft als bij een naar autonome gemeenschappen opgesplitste analyse, volgt dat de als SBZ aangemerkte gebieden naar aantal en oppervlakte kleiner zijn dan de gebieden die volgens wetenschappelijk bewijsmateriaal het meest geschikt zijn om aan de onder artikel 4 van de richtlijn vallende vogels een passende bescherming te bieden.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.04.1979, blz. 1.

Verzoek van het Tribunale di Cagliari van 14 mei 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Enirisorse SpA en Sotacarbo SpA

(Zaak C-237/04)

(2004/C 201/22)

Het Tribunale di Cagliari heeft bij beschikking van 14 mei 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 juni 2004, in het geding tussen Enirisorse SpA en Sotacarbo SpA, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a) Vormt de in artikel 33 van wet nr. [273/02] bedoelde regeling een steunmaatregel van de staat ten gunste van Sotacarbo SpA die onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 87 EG is en voor het overige onwettig aangezien zij niet is aangemeld overeenkomstig artikel 88, lid 3, EG?
- b) Is de genoemde regeling in strijd met de in de artikelen 43, 44, 48, 49 en volgende EG bedoelde bepalingen inzake vrijheid van vestiging en vrij verkeer van diensten?

Beroep, op 14 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-250/04)

(2004/C 201/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 juni 2004 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Zavvos en M. Shotter, leden van de juridische dienst van de Commissie.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/19/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn), en door die bepalingen in ieder geval niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.